

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **E. N. N.**, zastoupené JUDr. Vladimírem Jablonským, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2008, č. j. OAM-503/LE-BE03-BE07-2008, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2009, č. j. 48 Az 100/2008 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení shora označeného pravomocného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 27. 10. 2008, č. j. OAM-503/LE-BE03-BE07-2008; tímto rozhodnutím bylo řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, neboť podaná žádost byla vyhodnocena jako nepřijatelná s tím, že ji stěžovatelka podala opakovaně, aniž by uvedla nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany [§ 10a písm. e) zákona o azylu].

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti

a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V podané kasační stížnosti a v jejím následném doplnění stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí krajského soudu napadá v celém rozsahu z důvodu stanoveného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost napadeného rozhodnutí přitom spatřuje v tom, že ji krajský soud nevyzval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání (žaloby), ačkoli usnesením ze dne 24. 11. 2008 vyzval stěžovatelku, resp. jejího právního zástupce k doložení plné moci. Podle názoru stěžovatelky ji měl krajský soud tímto usnesením vyzvat také k doplnění žaloby a měl přihlídnout ke skutečnosti, že se v daném případě jedná o cizího státního příslušníka, kdy v takovýchto případech dochází k jazykovým bariérám. V tomto ohledu stěžovatelka také poznamenala, že nebyla správním orgánem zajištěna spolupráce odpovídajícího tlumočnicka a tím neměla možnost se správně poučit o opravných prostředcích.

Dále stěžovatelka brojila proti rozhodnutí správního orgánu s tím, že nezjistil současnou politickou situaci v Konžské demokratické republice a neuvedl žádný důkaz ohledně toho, že skutečnosti a zjištění uváděné stěžovatelkou byly stejné jako v případě její předchozí žádosti; poukázala přitom na některé vybrané informace o situaci v zemi původu.

Závěrem stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení; uvedla také, že žádá o odkladný účinek kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

K uvedené argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou aplikace § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval, a to s následujícím závěrem.

V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých

skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V souzené věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatelky žádné žalobní body neobsahovala a že byla podána předposlední den zákonem stanovené sedmidenní lhůty (dne 6. 11. 2008), přičemž krajskému soudu byla doručena již po uplynutí této lhůty (dne 11. 11. 2008). Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz druhá věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud se prima facie v napadeném usnesení nikterak neodchyluje od interpretace a aplikace ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky odmítl, aniž ji předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

K výtkám stěžovatelky ohledně odpovídajícího tlumočení zdejší soud odkazuje na správní spis, dle kterého byla tlumočnickem (Ing. W. M.) dne 31. 10. 2008 seznámena ve francouzském jazyce s obsahem rozhodnutí správního orgánu (včetně poučení) s tím, že mu rozumí (č. l. 41 – 44 správního spisu).

Ohledně argumentace stěžovatelky ve vztahu k samotnému rozhodnutí správního orgánu pak zdejší soud konstatuje, že jde v podstatě mimo rámec odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, který žalobu odmítl, aniž by se postupem správního orgánu jakkoli věcně zabýval. Toliko pro úplnost však Nejvyšší správní soud připomíná svoji judikaturu k problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, dle které hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že v případě napadeného usnesení nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námítky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně

nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany je odkladným účinkem vybavena ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu